

право както и личната свобода, което не ни е позволено да упражняваме сами, камо ли да го прѣдаваме на дѣцата си; едно поколѣние нѣма право да задѣлжава участъта на слѣдующитѣ поколѣния, и да го задѣлжава най-вече спрямо една неизвѣстность.

Наполеонъ мисляше безъ съмнѣние, че той бѣ свършилъ съ народното върховенство, защото по примѣра на старитѣ монарси, той се наименова *Императоръ по божията милостъ*. Мѣжду това единъ поетъ (поетитѣ сж пророци) Непомуценъ Лемерсие му бѣше казалъ: „Генералъ, ако вие възобновите Бурбонското сѣдалище, нѣма да се минатъ и десетъ години и вие не ще сѣдите върху него“.

Наистина Бурбонското божественно право замѣни Напалеоновското, обаче не за дълго време: народното върховенство се расправи съ него чрѣзъ петнадесетъ години (1830).

Една нова династия се настани по право на единъ сговоръ мѣжду двата тие принципа. Слѣдъ осемнадесетъ години и тя падна подъ тежестъта на грѣшкитѣ си и прѣдъ една революционна правда, народа показва още веднажъ, че той съществува и наслѣдствената властъ исчезна.

Тържеството на истината, което причини на бащитѣ ни толкова продължителни страдания и пролѣ толкова кръвъ, тоя пжтъ не поиска повече отъ тридневна борба; отъ сега нататкъ тя нѣма да иска друго освенъ едно дѣйствие на просвѣтения общественъ разумъ. Нека глѣдаме на бжджцето съ ясни надѣжди.

Заклучение.

Януарий 1872 година.

Повече отъ година и половина мина отъ какъ бѣха написани послѣднитѣ редове. Азъ ги оставихъ тъй